

El magnífic relleu escultòric de la sardana que és la peça clau del Monument està enfilat ja fa dies sobre les pedres que li fan de suport, uns blocs extrets de pedreres empordaneses, que li donen autenticitat i caràcter. L'escultor Llorenç Cairó pot estar satisfet de la seva obra. Tothom qui l'ha vist en fa l'elogi.

Les sis figures magistrals que ha modelat el nostre escultor ballen els primers compassos d'una sardana, amb les mans enllaçades al nivell del cor. El moviment dels cossos queda lligat al ritme de la dansa. Es una sardana austera que es mou i es decanta suaument, al compàs d'una música silenciosa que brolla ànima endins dels balladors. Un pescador, un camperol i un menestral, —amb llurs parelles femenines, modelades seguint els canons de la més pura i depurada ortodòxia clàssica—, constitueixen un conjunt que és un regal per als ulls dels qui ho contemplen i admiren.

Per la seva banda, l'arquitecte Pelai Martínez va tenir un formidable encert en establir l'estructura del Monument. Tots li som deutors d'aquest encertat projecte que gira al voltant d'un cadafal per a uns músics, potser invisibles, però que simbòlicament hi seran sempre.

Fugint de les formes ampullosament ornamentades que constitueixen el basament de tantes vulgaritats monumentals com arreu hi ha escampades, va idear una estructura de cos viu, com si sempre esperés que hi puguin els músics amb llurs tibles i tenores, amb els fiscorns i les trompetes, i amb els trèmolos del contrabaix i els cants alegres del flabiol, per encetar-hi una sardana de tots els dies, llegada pel geni musical de Pep Ventura.

Quan, el dia de la inauguració, els músics, des d'allà dalt, iniciïn la ballada amb les notes d'"El Parda", de Pep Ventura, una esgarrifança d'emoció ha de sacsejar el cos dels assistents.